

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 357/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, advokátkou, Pod Donátom 5, Žiar nad Hronom, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 117/2017-29 z 20. marca 2019 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžk 39/2019 zo 14. januára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. marca 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 117/2017-29 z 20. marca 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Sžk 39/2019 zo 14. januára 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutých rozsudkov vyplýva, že sťažovateľ bol v období od 1. mája 1993 do 31. decembra 2011 v služobnom pomere podľa zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“), pričom 21. decembra 2010 listom požiadal Finančné

riaditeľstvo Slovenskej republiky (v relevantnom čase Colný úrad Banská Bystrica, pozn.) o sprístupnenie informácie o výške zostatku nevyčerpaných naturálnych náležitostí sťažovateľa k 31. máju 2008 a o poskytnutie informácie vo forme overených fotokópií objednávok naturálnych náležitostí sťažovateľa na roky 2005 až 2010 spolu s údajmi o nevyčerpanej hodnote nepeňažného plnenia samostatne za každý rok. Na základe tejto žiadosti bolo sťažovateľovi oznámené, že k 31. máju 2008 evidujú zostatok nevyčerpaných naturálnych náležitostí voči sťažovateľovi vo výške 1 975,70 eur. Sťažovateľ 13. februára 2012 podľa § 223 v spojení s § 121 ods. 6 zákona o štátnej službe colníkov v znení platnom a účinnom do 31. mája 2008 požiadal o poskytnutie nevyčerpanej náhrady na obnovu naturálnych náležitostí vo forme peňažného plnenia vo výške 1 975,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 17 % ročne od 1. júna 2008 do zaplatenia (zákon o štátnej službe colníkov bol zrušený zákonom č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.).

3. V ďalšom konaní vo veci rozhodovalo Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), ktoré rozhodnutím č. MF 7983/2017-75 z 26. januára 2017 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva“) sťažovateľom uplatnený nárok v celom rozsahu zamietlo. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ rozklad, ktorému minister financií Slovenskej republiky nevyhovelo a rozhodnutím č. MF/009565/2017-23 z 22. marca 2017 (ďalej len „rozhodnutie ministra“) rozhodnutie ministerstva potvrdil. Proti rozhodnutiu ministra podal sťažovateľ na krajskom súde žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti, o ktorej krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa proti rozhodnutiu ministra, svoje závery argumentačne založil na tom, že sa nestotožnil s námietkou sťažovateľa, že ak neuspokojený záväzok vznikol podľa § 121 ods. 6 zákona o štátnej službe colníkov v znení platnom a účinnom do 31. mája 2008, tak sa režim jeho zániku pri absencii intertemporálnych ustanovení môže spravovať jedine právnym predpisom platným a účinným do 31. mája 2008. Dospel k záveru, že keďže predmetný zákon neobsahoval žiadne intertemporálne ustanovenia, podľa ktorých by sa § 121 ods. 13 zákona o štátnej službe colníkov nemal použiť aj na nároky na obnovu naturálnych náležitostí vzniknutých podľa predchádzajúceho predpisu, bolo toto ustanovenie zákona aplikované správne a nárok na nevyčerpanú náhradu tak sťažovateľovi zanikol skončením jeho služobného pomeru. Uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, že sťažovateľ požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru 21. decembra 2011 a rozhodnutím č. 1151/2011-5137 z 29. decembra 2011 bol zo služobného pomeru uvoľnený k 31. decembru 2011. Z uvedeného teda vyplýva, že v čase podania žiadosti sťažovateľa o uvoľnenie zo služobného pomeru bolo platné a účinné ustanovenie § 121 ods. 13 zákona o štátnej službe colníkov a nárok sťažovateľa na čerpanie poskytnutého nepeňažného plnenia zanikol na základe právnej skutočnosti, s ktorou zákon o štátnej službe colníkov v § 121 ods. 13 spojil zánik tohto nároku, pričom touto skutočnosťou bola žiadosť sťažovateľa o jeho uvoľnenie zo služobného pomeru. Tiež dodal, že účelom poskytovania naturálnych náležitostí je vytvoriť colníkovi náležité podmienky na výkon štátnej služby a je nesporné, že v prípade skončenia štátnej služby tento účel zaniká a nemôže byť viac dosiahnutý priznaním náhrady na obnovu naturálnych náležitostí bez ohľadu na plnenia peňažné alebo nepeňažné. Poukázal na to, že zákon o štátnej službe colníkov neustanovuje v súvislosti so skončením služobného pomeru možnosť peňažnej kompenzácie za nevyčerpané

náhrady na obnovu naturálnych náležitostí, ale ustanovuje zánik tohto nároku, ktorý spája s rozhodnutím o skončení služobného pomeru alebo s podaním žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru.

5. Najvyšší súd zamietnutie kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu v podstatnom odôvodnil tým, že poukázal na § 121 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2011, ako aj na § 121 ods. 13 zákona o štátnej službe colníkov v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2011, podľa ktorého colníkovi, u ktorého bolo rozhodnuté o skončení jeho služobného pomeru alebo ktorý požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru, nepatrí náhrada na obnovu naturálnych náležitostí a nárok na nevyčerpanú náhradu na obnovu naturálnych náležitostí takémuto colníkovi zaniká. Uviedol, že rozhodujúcou bola skutočnosť, že sťažovateľovi skončil služobný pomer 31. decembra 2011, teda pred podaním žiadosti o poskytnutie nevyčerpanej náhrady na obnovu naturálnych náležitostí vzniknutých k 31. máju 2008, ktorú sťažovateľ podal až 13. februára 2012. Doplnil, že nevyčerpaný nárok je viazaný na existenciu služobného pomeru a nemá charakter majetkového vyrovnania v súvislosti so skončením služobného pomeru. Uviedol, že účelom poskytovania naturálnych náležitostí je vytvoriť colníkovi náležité podmienky na výkon štátnej služby a v prípade skončenia štátnej služby tento účel zaniká a nemôže byť viac dosiahnutý priznaním náhrady na obnovu naturálnych náležitostí. Aj z tohto dôvodu zákon o štátnej službe colníkov zároveň neustanovuje v súvislosti so skončením služobného pomeru možnosť peňažnej kompenzácie za nevyčerpané náhrady, ale ustanovuje zánik nároku, ktorý spája s rozhodnutím o skončení služobného pomeru alebo s podaním žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. Na záver skonštatoval, že skončením služobného pomeru zaniká aj účel poskytovania naturálnych náležitostí.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu namietal, že v jeho odôvodnení sa krajský súd nezaoberal žalobnými dôvodmi, ktoré sťažovateľ predostrel, že zopakoval právnu argumentáciu ministerstva. Vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu namieta, že skutkové a právne závery v ňom uvedené sú arbitrárne a zjavne neodôvodnené, pretože v ňom absentuje dôkladný rozbor predložených dôkazov vo vzťahu k argumentom, ktoré sú z hľadiska merita veci rozhodujúce pre posúdenie sťažovateľom uplatneného nároku. Argumentuje, že krajský súd a následne aj najvyšší súd v napadnutých rozsudkoch vec nesprávne právne posúdili a pri výklade a aplikácii zákona o štátnej službe colníkov zásadne popreli účel a zmysel tohto zákona. V tejto súvislosti namieta arbitrárne vysporiadanie sa s právnym posúdením režimu zániku sťažovateľom uplatneného nároku pri absencii intertemporálnych ustanovení v zákone o štátnej službe colníkov, s právnym posúdením začatia konania vo veci uplatnenia nároku na poskytnutie naturálnych náležitostí zo strany sťažovateľa, s právnym posúdením predmetu plnenia uplatneného nároku na poskytnutie naturálnych náležitostí zo strany sťažovateľa, s právnym posúdením uznávacieho prejavu žalovaného a s právnym posúdením spôsobu zániku zákonných povinností pri nepeňažnom a peňažnom plnení vo vzťahu k sťažovateľovi. Namieta, že napadnuté rozsudky sa v zásade opierajú len o tvrdenie, že pri absencii intertemporálnych ustanovení zákona o štátnej službe colníkov bolo potrebné pri riešení otázky, či sa v danom prípade malo použiť znenie staršieho právneho predpisu alebo nového, vychádzať z tzv. derogačného pravidla.

Podľa sťažovateľa právna úprava daná § 121 zákona o štátnej službe colníkov s účinnosťou od 1. júna 2008 neneguje právo nadobudnuté sťažovateľom v minulosti v otázke peňažného plnenia a z ničoho nie je možné vyvodit' záver, žeby novela zákona o štátnej službe colníkov s účinnosťou od 1. júna 2008 popierala možnosť peňažnej kompenzácie za nevyčerpané náhrady na obnovu naturálnych náležitostí, na ktoré mal colník v služobnom pomere nárok podľa § 121 ods. 6 zákona o štátnej službe colníkov v znení platnom a účinnom do 31. mája 2008. Podľa sťažovateľa napadnutý rozsudok najvyššieho súdu popiera existenciu právnych skutočností, na základe ktorých prejednávany nárok na peňažné plnenie sťažovateľa vznikol, pričom nároky, na ktoré mal sťažovateľ do nadobudnutia účinnosti tejto novely právo, neboli zrušené a nezanikli ani spôsobom uvedeným v napadnutých rozsudkoch. Dodal, že keďže záväzok vznikol k 31. máju 2008, tak aj právny režim jeho zániku sa môže spravovať jedine právnym predpisom platným a účinným k 31. máju 2008. Uviedol, že týmto žalobným návrhom sa krajský súd ani najvyšší súd v napadnutých rozsudkoch vôbec nezaoberali a nevysporiadali sa ani s námietkou, že sťažovateľ si právo na poskytnutie naturálnych náležitostí riadne a predpísaným spôsobom uplatňoval ešte počas trvania služobného pomeru, že tieto jeho podania (podané počas trvania služobného pomeru, pozn.) neposudzovali podľa ich obsahu. Podľa sťažovateľa v prípade novelizácie § 121 zákona o štátnej službe colníkov aj prípadná absencia intertemporálnych ustanovení nemôže ísť bez ďalšieho na ťarchu sťažovateľa. Má za to, že novelizáciou § 121 zákona o štátnej službe colníkov od 1. júna 2008 nezanikol záväzok poskytnúť mu peňažné plnenie, že jeho nárok je hmotnoprávneho charakteru a jeho vznik a zánik je preto potrebné posudzovať podľa právneho predpisu platného a účinného v čase jeho vzniku, teda k 31. máju 2008.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a základného práva vlastniť majetok (resp. práva na ochranu majetku) napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (III. ÚS 364/2018).

9. Zároveň aj zo samotného znenia § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

10. Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého rozsudku, a to využitím v rozhodnom čase mu Správnym súdnym poriadkom priznaného opravného prostriedku (kasačnej sťažnosti, pozn.), ktorý, tak ako to vyplýva aj z podanej ústavnej sťažnosti, využil. Podľa ústavného súdu kasačná sťažnosť predstavuje v okolnostiach danej veci účinný právny prostriedok, prostredníctvom ktorého bol následne najvyšší súd oprávnený a aj povinný vecne preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, čo aj urobil, o čom svedčí skutočnosť, že najvyšší súd rozhodol meritórne, a to tak, že kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Za daných okolností je nepochybne naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, čo ústavnému súdu „odníma“ právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených práv sťažovateľa, k porušeniu ktorých malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu.

11. S poukazom na uvedené preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

12. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu primárne namieta, že je arbitrárne a neodôvodnené. Má za to, že došlo k nesprávnej aplikácii rozhodných ustanovení zákona o štátnej službe colníkov, že rozhodnutie sa opiera len o tvrdenie, že pri absencii intertemporálnych ustanovení zákona o štátnej službe colníkov bolo potrebné pri riešení otázky, či v danom prípade sa malo použiť znenie staršieho právneho predpisu alebo nového, vychádzať z tzv. derogačného pravidla. Tvrdí, že svojou interpretáciou tohto zákona nesprávne právne posúdil všetky právne relevantné skutočnosti, z čoho rezultovali nesprávne právne závery.

13. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

14. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu tak nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli

k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 1/2020).

15. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019).

16. S poukazom na uvedené východiská ústavný súd pristúpil k prieskumu ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Po preskúmaní napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd sa, prihliadnuc na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, ústavnoprávne relevantným spôsobom vysporiadal s otázkou výkladu a aplikácie predmetných ustanovení zákona o štátnej službe colníkov, resp. že jasne, logicky a zreteľne odôvodnil svoje závery, keď zamietol sťažovateľom podanú kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú. Podľa posúdenia ústavného súdu aplikáciu predmetného právneho predpisu zo strany najvyššieho súdu v prípade sťažovateľa tak nie je možné označiť za svojvoľnú či popierajúcu jeho zmysel a účel.

17. Pretože je sťažovateľovi odôvodnenie napadnutého rozsudku známe, ústavný súd ho na tomto mieste preto nebude podrobne rozoberať. Len pre zdôraznenie uvedie, že najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením krajského súdu uvedeným v jeho napadnutom rozsudku, proti ktorému kasačná sťažnosť smerovala. Najvyšší súd poukázal na to, že rozhodným pre posúdenie nároku bolo, že žiadosť o poskytnutie nevyčerpanej náhrady sťažovateľ podal až 13. februára 2012, teda po skončení jeho služobného pomeru (ktorý mu skončil 31. decembra 2011, pozn.), a teda podľa zákona o štátnej službe colníkov platného a účinného do 31. decembra 2011 bol nárok viazaný práve na existenciu služobného pomeru a zánikom služobného pomeru zaniká aj nárok na nevyčerpanú náhradu na obnovu naturálnych náležitostí. Z logiky veci totiž vyplýva, že uvedený nárok môže mať len colník v činnej službe. Poukázal tiež na to, že účelom poskytovania naturálnych náležitostí je práve vytvoriť colníkovi náležité podmienky na výkon štátnej služby. Jasne uviedol, že účel poskytovania naturálnych náležitostí zaniká skončením štátnej služby a zákon o štátnej službe colníkov v súvislosti so skončením služobného pomeru neustanovuje možnosť peňažnej kompenzácie, ale stanovuje zánik nároku, že skončením služobného pomeru teda zaniká účel poskytovania naturálnych náležitostí. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa absencie intertemporálnych ustanovení je možné len v krátkosti poukázať na závery uvedené už v rozhodnutí ústavného súdu č. k. PL. ÚS 53/2015 zo 16. decembra 2015, podľa ktorých všeobecný súd nesmie pri rozhodovaní odmietnuť spravodlivosť ani v prípade nepravej medzery v práve. Pokiaľ sú zabezpečené efektívne procesné záruky súdneho prieskumu vydaného rozhodnutia, je potom úlohou všeobecných súdov, aby pri výklade a aplikovaní právnych predpisov pristupovali k takému

právnemu výkladu, ktorý bude ústavne konformný a ústretový jednak k základným právam a slobodám, ale aj k rešpektovaniu základných princípov právneho štátu. Ak prechodné ustanovenie v novej právnej úprave nie je (t. j. chýba), od nadobudnutia jej účinnosti sa postupuje podľa novej právnej úpravy. Zároveň na tomto mieste je nutné zdôrazniť, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nevidel také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti na ďalšie konanie ústavný súd oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľom namietaných práv. Podľa posúdenia ústavného súdu dal najvyšší súd (aj s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.) dostatočnú odpoveď na základné a pre vec podstatné otázky, najmä pokiaľ ide o aplikáciu § 121 ods. 13 zákona o štátnej službe colníkov v prípade sťažovateľa, z čoho rezultoval záver o nemožnosti sťažovateľa domáhať sa po zániku jeho služobného pomeru finančnej náhrady za nevyčerpanú náhradu na obnovu naturálnych náležitostí. Závery najvyššieho súdu uvedené v napadnutom rozsudku tak nie je možné označiť za svojvoľné, nelogické, či z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľné.

18. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020).

19. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

20. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti zároveň namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vztahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého rozsudku nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. jeho práva na ochranu majetku

podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pozn.), preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu